

Cindy vond het ook fijn dat papa thuis was en ook dat ie niet meer moe was en lekker met haar speelde. Wat ze niet begreep was dat hij toch moest werken, dat hij uren achter de laptop en de telefoon zat. Dat hij soms wat bozig reageerde als ze hem wéér wat dingen kwam laten zien, dingen als kleurplaten en vouw- en plakwerkjes, de koelkast hing er vol mee.

Een voordeel was dat het zogenaamde thuisonderwijs Kzinda ook een boost gaf. Ze leerde nu samen met Cindy. Ze leerde nu Nederlands spreken en schrijven en een beetje rekenen, op basisschoolniveau weliswaar, maar dat was tenminste een goed begin.

Mbosi zat toen in groep acht en was eigenlijk zo'n beetje klaar met leren. Er zou nog een doorstroomtoets moeten komen maar die ging nu natuurlijk ook niet door. De voorbereidingen voor de afscheidsmusical waren in volle gang geweest. Mbosi had als vanzelfsprekend een prominente rol gekregen in dit spektakel. Hij was trots en dat was ook vanzelfsprekend. Mbosi was dan wel pas twaalf maar zijn lichaam was hem ver vooruit. Zijn trotse Ashanti achtergrond had hem nu al het uiterlijk van een flinke vijftienjarige aangemeten. Hij was zoals ze dat zeggen "*Black and Proud*". Hij miste zijn matties en hun uitdagende spelletjes, miste de aandacht van de vele meisjes en jonge dames. Dat zijn jongere zusje idolaat van hem was, kon dit niet compenseren. Hij werd dwarser en dwarser, en trok zich steeds meer terug op zijn kamer, zijn *Man cave*.

Sjaak wist ook wel dat hij geluk had, dat zijn gezin gezond was en dat ze samen waren. Maar ergens, diep vanbinnen, knaagde er iets. Een verlangen naar vrijheid. Weggaan van die onmogelijke sleur en al die verantwoordelijkheden. Was dat egoïstisch?

Op een nacht, ongeveer drie maanden in die intelligente lockdown, stuitte Sjaak gelukkig op die website. De naam veranderde twee keer. Eerst heette het "*vuralsut-strakswirkan.cor*", later werd dat "*utmagwir.cor*". Het maakte niet uit hoe het heette; het bood hem een uitweg. De site beloofde hem door het oerwoud van regeltjes te loodsen. Regeltjes en richtlijnen die golden om in aanmerking te

kunnen komen om straks *“als het weer kon en mocht”* op vakantie te kunnen. Want na deze drie maanden moest er iets zijn waar hij naar uit zou kunnen kijken. Anders, zo wist hij wel zeker, zou hij het niet trekken. Tegen die tijd miste hij van alles alweer: zijn collega's, ja, zelfs die nieuwsgierige Harry die alles wilde weten over zijn seksleven met die pronte Afrikaanse. Hij miste op een gegeven moment zelfs de file: alleen in de auto, luisterend naar de radio, zich ergeren aan Ruud of het hardop mee blèren met *“De vlieger”*. Niemand die met zijn of haar ogen rolde of denigrerende opmerkingen maakte over zijn zangkwaliteiten. Nee, er zouden geen stoelen voor hem omgedraaid worden, dat wist hij ook wel, maar het voelde altijd zo heerlijk. Je hoofd raakte er zo lekker leeg van.

Met elke klik op de website voelde hij zich lichter. Het leek bijna te mooi om waar te zijn, dat er feitelijk een uitweg was. Het koste wat, bijna een klein jaarsalaris, maar dat maakte niet uit. Hij downloadde de formulieren en vulde alles wat ze weten wilden in. Dit was de ontsnapping waar hij op had gewacht, waar hij zo naar verlangde.

Straks, dacht hij, meteen als ze hier zijn en als we samen naar de zonsondergang kunnen kijken, dan zal alles goed zijn. Alles even loslaten. Het werk, de frustraties, de lastige ruzies over cassave en boodschappen doen. Al dat triviale. Dit is ons nieuwe begin!

2

Zijn voorhoofd kriebelde, en lichtelijk geschrokken liet hij zich van het bed rollen. Hij moest gaan kijken wat er aan de hand was. In de luxe badkamer – zeg maar Wellness-ruimte – keek hij in de kamerbrede spiegel. Hij voelde wat onwennig aan zijn gemillimeterde hoofd. Het warme licht in de ruimte zorgde ervoor dat zijn reflectie een beetje een mediterrane tintje had. Dit ergerde Sjaak, zo kon hij nog niet zien of er iets veranderd was aan zijn voorhoofd. De twee zwarte puntjes waren wel duidelijk te zien maar verder vond hij dat hij er wat gelig uitzag. In de la van het badmeubel lag een handspiegeltje. Hij liep ermee naar de balkondeur, deze leek te klemmen. Sjaak morrelde wat aan de klink maar er kwam geen beweging in. Hij belde de receptie, misschien zou de onderhoudsafdeling er even naar kunnen kijken. Bij het opzijschuiven van het dikke, lange gordijn had hij gezien dat het uitzicht ook al adembenemend was en dat de ligging van het riante balkon niet beter had kunnen zijn. Ook hier wilde hij, samen met zijn vrouw, met volle teugen van kunnen gaan genieten, straks als Kzinda er zou zijn. De receptioniste beloofde hem dat er zeker iemand naar de balkondeur zou komen kijken. Maar meneer diende dan wel de nodige afstand te bewaren. Dit voor hem en hun veiligheid.

Dat was vanzelfsprekend, wanneer de monteur zou komen, zou hij zich opsluiten in de badkamer, zo beloofde hij de jonge receptioniste. Ook informeerde hij of ze al iets gehoord had aangaande de aankomst van mevrouw Middelkoop en hun kinderen. Het speelt het